

Budúcnosť pre Ameriku a 18. júl 2020 – číslo tri

Blahoslavené sú oči, ktoré vidia, a uši, ktoré počujú

Jeff Pippenger

2023-08-25

Línie reformačných hnutí sú kľúčom k pochopeniu „siedmich hromov“ zo Zjavenia desať. „Sedem hromov“ predstavuje dejiny zmocnenia posolstva prvého anjela od 11. augusta 1840 až po Veľké sklamanie 22. októbra 1844. Desiata kapitola poskytuje v rámci samotnej kapitoly tri vnútorné svedectvá na podporu tohto chápania.

„Adventné hnutie rokov 1840–44 bolo slávnym prejavom Božej moci; posolstvo prvého anjela bolo prinesené na každú misijnú stanicu na svete a v niektorých krajinách sa prejavil najväčší náboženský záujem, aký bol v ktorejkoľvek zemi zaznamenaný od reformácie šestnásteho storočia; ale to všetko bude prekonané mocným hnutím pod posledným varovaním tretieho anjela.“ The Great Controversy, 611.

Posolstvo prvého anjela bolo niesené svetu od roku 1840 ďalej. Uriah Smith vyjadruje pionierske chápanie v zhode so sestrou Whiteovou. Smith uznáva, že prvý anjel prišiel v roku 1798, a ukazuje, že to bol prvý anjel, ktorý zostúpil v roku 1840. Smith a pionieri si jednoducho nevšimli rozdiel medzi príchodom posolstva a jeho zmocnením. Smith jasne uvádza, že keď anjel zo Zjavenia 10 položil jednu nohu na more a druhú na zem, označovalo to posolstvo niesené svetu.

„V roku 1798 teda prestalo obmedzenie proti zvestovaniu, že deň Kristov je blízko; v roku 1798 sa začal čas konca a z malej knižky bola sňatá pečať. Od toho obdobia teda anjel zo Zjavenia 14 vychádza a zvestuje, že prišla hodina Božieho súdu; a odvtedy tiež anjel z 10. kapitoly zaujal svoje postavenie na mori i na zemi a prisahal, že času už viacej nebude. O ich totožnosti nemôže byť nijakej pochybnosti; a všetky dôvody, ktoré slúžia na určenie postavenia jedného, sú rovnako účinné aj v prípade druhého. Nemusíme tu zachádzať do nijakého dokazovania, aby sme ukázali, že súčasná generácia je svedkom naplnenia týchto dvoch prorociev. V zvestovaní adventu, a to zvlášť od roku 1840 do roku 1844, sa začalo ich úplné a podrobné naplnenie. Postavenie tohto anjela, jednou nohou na mori a druhou na zemi, označuje široký rozsah jeho zvestovania po mori i po súši. Keby bolo toto posolstvo určené iba pre jednu krajinu, stačilo by, aby anjel zaujal svoje postavenie len na zemi. Ale on má jednu nohu na mori, z čoho môžeme usudzovať, že jeho posolstvo prekročí oceán a rozšíri sa k rozličným národom a do rôznych častí zemegule; a tento záver posilňuje skutočnosť, že vyššie spomenuté adventné zvestovanie skutočne dospelo ku každej misijnej stanici na svete. Viac o tom pri 14. kapitole.“ Uriah Smith, Myšlienky o Danielovi a Zjavení, 521.

Preto prvý verš desiatej kapitoly označuje 11. august 1840, lebo v tom čase sa v súlade s predpoveďou v deviatej kapitole Zjavenia skončil predpovedaný koniec osmanskej nadvlády. Sestra Whiteová uvádza:

„V roku 1840 vzbudilo široký záujem ďalšie pozoruhodné naplnenie proroctva. O dva roky skôr Josiah Litch, jeden z popredných kazateľov hlásajúcich druhý príchod, uverejnil výklad

Zjavenia 9, v ktorom predpovedal pád Osmanskej ríše. Podľa jeho výpočtov mala byť táto moc zvrhnutá... 11. augusta 1840, keď možno očakávať, že osmanská moc v Konštantínopole bude zlomená. A verím, že sa ukáže, že je to tak.“

„V presne určenom čase Turecko prostredníctvom svojich vyslancov prijalo ochranu spojeneckých mocností Európy, a tak sa dostalo pod kontrolu kresťanských národov. Táto udalosť presne splnila predpoveď. Keď sa to stalo známym, zástupy boli presvedčené o správnosti zásad prorockého výkladu, ktoré prijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnému hnutiu to dodalo podivuhodný impulz. Muži vzdelaní a spoločensky významní sa pridali k Millerovi tak v kázaní, ako aj v publikovaní jeho názorov, a od roku 1840 do roku 1844 sa toto dielo rýchlo šírilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

Prvý verš desiatej kapitoly predstavuje rok 1840 a v desiatom verši vidíme Jána trpko sklamaného 22. októbra 1844. Ján predstavoval tých, ktorí niesli posolstvo malej knižky svetu, len aby zakúsili trpké sklamanie 22. októbra 1844. Verše 1 až 10 predstavujú dejiny rokov 1840 až 1844. To je jedno vnútorné svedectvo v rámci desiatej kapitoly.

Druhým svedkom je Ján, ktorý zjedá malú knižku a tá je sladká v jeho ústach, čo predstavuje jeho prijatie posolstva z 11. augusta 1840, a potom sa obrátila na horkosť v jeho žalúdku pri Veľkom sklamaní 22. októbra 1844.

A vzal som z ruky anjela tú malú knižku a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med; ale keď som ju zjedol, moje brucho zhorklo. Zjavenie 10:10.

Desiaty verš predstavuje v jedinom verši samotné dejiny rokov 1840 až 1844. To je druhé vnútorné svedectvo v rámci kapitoly, že „sedem hromov“ predstavuje tieto dejiny. Sestra Whiteová už označila, že „sedem hromov“ predstavuje vykreslenie udalostí, ktoré sa odohrali pod posolstvami prvého a druhého anjela. Posolstvo druhého anjela sa skončilo pri veľkom sklamaní, takže „sedem hromov“ predstavuje tie isté dejiny. Tri vnútorné svedectvá na podporu pravdy, že dejiny od 11. augusta 1840 až po Veľké sklamanie 22. októbra 1844 sú prorockými dejinami, ktoré sú zdôraznené v desiatej kapitole Zjavenia.

Potom je v poslednom verši, v súlade s pravdou spojenou so „siedmimi hromami“, daný príkaz na predloženie posolstva a na to, že samotná história sa musí zopakovať.

A povedal mi: Musíš znova prorokovať pred mnohými národmi, ľuďmi, jazykmi a kráľmi. Zjavenie 10,11.

Sedem hromov označuje, že počiatok adventizmu, začínajúci vtedy, keď bolo posolstvo, ktoré bolo odpečatené v „čase konca“, zmocnené mocou, bude znázorňovať koniec adventizmu, keď posolstvo, ktoré bolo odpečatené v roku 1989, bude zmocnené mocou zostúpením, nie anjela zo Zjavenia desať, ale zostupujúceho anjela zo Zjavenia osemnásť. Anjel zo Zjavenia osemnásť zostúpil 11. septembra 2001 a teraz sa približujeme k záveru historického opakovania rokov 1840 až 1844.

Tieto postrehy k desiatej kapitole sú už roky verejne dostupné. Čo až donedávna nebolo rozpoznané, je to, že v rámci týchto posvätných dejín je vložená ešte jedna iná posvätná história.

Tieto dejiny rozpoznajú iba tí, ktorí prijímajú princíp Alfa a Omega, ktorý stotožňuje koniec vecí s jej začiatkom. Vložené dejiny v rámci posvätných dejín sa začínajú sklamaním a končia Veľkým sklamaním. Dejiny rokov 1843 až 1844 sú osobitnou dejinnou líniou, ktorá je síce v rámci dejín rokov 1840 až 1844, no zároveň je od nich odlišná. Sestra Whiteová aj Kristus sa obaja obracajú na túto dejinnú líniu.

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840–1844 majú byť teraz podané s mocou, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili správny smer. Tieto posolstvá majú zaznieť vo všetkých cirkvách.“

„Kristus povedal: ‚Blahoslavené sú vaše oči, že vidia; a vaše uši, že počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví ľudia túžili vidieť to, čo vidíte vy, ale nevideli to; a počuť to, čo počujete vy, ale nepočuli to‘ [Mat. 13,16.17]. Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré bolo možné vidieť v rokoch 1843 a 1844.

„Posolstvo bolo dané. A pri opakovaní tohto posolstva by nemalo byť nijaké zdržanie, lebo znamenia času sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho ustanovenia dané posolstvo, ktoré vzrastie do mocného volania. Potom Daniel povstane vo svojom údele, aby vydal svoje svedectvo.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

„Proroci a spravodliví muži si žiadali vidieť tie veci“, ktoré „boli videné v rokoch 1843 a 1844“. Ježiš sa na tieto posvätné dejiny odvolal v dvoch evanjeliách, no každá zmienka bola v odlišnom kontexte.

A hovoril im mnoho vo podobenstvách a vravel: Hľa, rozsievateľ vyšiel rozsievat'; a keď rozsieval, niektoré zrná padli vedľa cesty, i prileteli vtáci a zožrali ich. Iné padli na kamenisté miesta, kde nemali mnoho zeme; a hneď vzišli, pretože nemali hlbokú zem. Ale keď vyšlo slnko, spálilo ich; a pretože nemali koreňa, uschli. Iné padli medzi trnie; a trnie vyrástlo a udusilo ich. A iné padli do dobrej zeme a priniesli úrodu, jedno stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú. Kto má uši na počúvanie, nech počúva. A pristúpili učeníci a povedali mu: Prečo im hovoríš v podobenstvách? On odpovedal a riekol im: Pretože vám je dané poznať tajomstvá nebeského kráľovstva, ale im to dané nie je. Lebo každému, kto má, bude dané, a bude mať hojnosť; ale tomu, kto nemá, bude vzaté i to, čo má. Preto im hovorím v podobenstvách, lebo hľadiac nevidia a počujú nepočujú ani nechápu. A na nich sa naplňuje proroctvo Izaiášovo, ktoré hovorí: Svojím sluchom budete počuť, ale neporozumiete; a hľadiac budete hľadiť, ale neuzriete. Lebo srdce tohto ľudu otupelo, ich uši ťažko počujú a svoje oči zavreli, aby azda očami nevideli a ušami nepočuli a srdcom neporozumeli a neobrátili sa, aby som ich neuzdravil. Ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, a vaše uši, že počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví túžili vidieť to, čo vidíte vy, a nevideli; a počuť to, čo počujete vy, a nepočuli. Matúš 13:3–17.

Ježiš v Evanjeliu podľa Matúša, keď hovorí o účinku Božieho slova a vyzýva ľudí, aby „počuli“, poukazuje na to, že Laodicejčania, ktorí odmietajú posolstvo, ktoré proroci túžili uzrieť, boli predstavení v šiestej kapitole Izaiáša. Future for America opakovane predkladalo Izaiáša 6 v súvislosti s 11. septembrom 2001, lebo pri útoku islamu v ten deň zostúpil mocný anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly a osvietil zem svojou slávou. Proroci všetci navzájom súhlasia a v treťom

verši Izaiáša 6 nachádzame priamy odkaz na tohto práve anjela.

V roku, keď zomrel kráľ Uzzija, videl som aj Pána sedieť na tróne, vysokom a vyvýšenom, a lem jeho rúcha naplňal chrám. Nad ním stáli serafíni; každý mal šesť krídel: dvoma si zakrýval tvár, dvoma si zakrýval nohy a dvoma lietal. A jeden volal k druhému a hovoril: Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov; celá zem je plná jeho slávy. Izaiáš 6:1–3.

Zem je osvietená jeho slávou, keď zostupuje anjel zo zjavenia osemnásťtej kapitoly, a Izaiáš nám poskytuje ďalší dôležitý kľúč, keď nás informuje, že jeho videnie svätyne sa odohralo v roku, keď zomrel kráľ Uziáš. Kráľ Uziáš sa pokúsil konať dielo kňaza v chráme. Osemdesiat kňazov a veľkňaz mu v tom odporovali, až kým ho Hospodin neudrel malomocenstvom na čele. Prijal znamenie šelmy za to, že sa pokúsil spojiť svoju štátnu moc s cirkevnou autoritou. Nezomrel okamžite; bol odstránený z trónu a nahradený a po určitom čase napokon zomrel 11. septembra 2001. Adventistická cirkev postupne umiera, tak ako umierala židovská cirkev v čase Krista. No 11. septembra 2001 sa adventizmus, ktorý už predtým odmietol posolstvo posledných šiestich veršov Daniela jedenásťtej kapitoly, skončil ako protestantský roh Spojených štátov, a tí, ktorých predstavoval Izaiáš, boli potom povolani niest' posolstvo predstavované prvým hlasom Zjavenia osemnásťtej kapitoly.

A kňaz Azariáš vošiel za ním a s ním osemdesiat kňazov Hospodinových, udatných mužov. A postavili sa proti kráľovi Uziášovi a povedali mu: Neprisľúcha tebe, Uziáš, páliť kadidlo Hospodinovi, ale kňazom, synom Áronovým, ktorí sú posvätení na pálenie kadidla. Vyjdi zo svätyne, lebo si sa previnil; a nebude ti to na česť od Hospodina Boha. Vtedy sa Uziáš rozhneval a v ruke mal kadidelnicu, aby páliť kadidlo; a kým sa hneval na kňazov, malomocenstvo mu vyrazilo na čele pred kňazmi v dome Hospodinovom, pri kadidlovom oltári. A najvyšší kňaz Azariáš i všetci kňazi sa naňho pozreli, a hľa, bol malomocný na čele; preto ho odtiaľ vyhnali, ba aj sám sa ponáhľal vyjsť, pretože ho Hospodin ranil. A kráľ Uziáš bol malomocný až do dňa svojej smrti a býval v oddelenom dome, pretože bol malomocný; lebo bol vylúčený z domu Hospodinovho. A jeho syn Jótam bol nad kráľovským domom a spravoval súd nad ľuďom krajiny. 2 Kroník 26:17–21.

Je dôležité rozpoznať, že protestantský roh bol zo Cirkvi adventistov siedmeho dňa odstránený 11. septembra 2001, lebo existujú tri hlavné prvky rozpečatenia posolstva Zjavenia v posledných dňoch. Jedným z nich je paralelná história rohu republikánstva a rohu protestantizmu. Ďalším prvkom, ktorý treba rozpoznať, je význam siedmich cirkví, a, pravdaže, tretím je „sedem hromov“. Všetky tri prorocké prvky tvoria posolstvo, ktoré sa rozpečatuje, a je nevyhnutné rozpoznať, že tak ako bola v Kristovom čase židovská cirkev obídená, aj adventizmus je v „posledných dňoch“ obídený.

Izaiáš sa dobrovoľne ponúka, že ponesie posolstvo Božiemu nevernému vyvolenému ľudu vo svojej dejinnej dobe, a Ježiš používa tie isté slová, aby oslovil tú istú situáciu vo svojich dejinách. Ľud vyvolený zmluvou je obchádzaný a odmieta „počuť“ a byť uzdravený.

A povedal: Choď a povedz tomuto ľudu: Počúvajteže, ale nerozumejte; hľadajteže, ale nepoznávajúte. Zatvrd' srdce tohto ľudu a zaťaz jeho uši, a zavri jeho oči, aby nevidel svojimi

očami a nepočul svojimi ušami, aby neporozumel svojím srdcom, aby sa neobrátil a nebol uzdravený. Izaiáš 6:9, 10.

Dielo, ktorého sa ujíma Izaiáš, je dielom, ktorého sa ujali Ján a Ezechiél, keď zjedli malú knižku. Prinášajú posolstvo pokarhania zmluvnému vyvolenému ľudu, ktorý je v procese vyvrhovania z úst Pána. Druhý raz, keď Ježiš hovorí o dejinách, ktoré proroci a spravodliví muži túžili vidieť, je zaznamenaný u Lukáša.

A ty, Kafarnaum, ktoré si vyvýšené až do neba, budeš zvrhnuté až do pekla. Kto vás počúva, mňa počúva; a kto vami pohŕda, mnou pohŕda; a kto pohŕda mnou, pohŕda tým, ktorý ma poslal. A tých sedemdesiat sa vrátilo s radosťou a hovorili: Pane, aj démoni sa nám poddávajú v tvojom mene. A on im povedal: Videl som satana padať z neba ako blesk. Hľa, dávam vám moc šliapať po hadoch a škorpiónoch i nad všetkou mocou nepriateľa; a nič vám nijako neublíži. Avšak neradujte sa z toho, že sa vám duchovia poddávajú; ale radšej sa radujte, že vaše mená sú zapísané v nebi. V tú hodinu sa Ježiš zaradoval v duchu a povedal: Ďakujem ti, Otče, Pane neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým; áno, Otče, lebo tak sa ti zapáčilo. Všetko mi je odovzdané od môjho Otca; a nik nepozná, kto je Syn, iba Otec; ani kto je Otec, iba Syn a ten, komu to Syn chce zjaviť. A obrátiac sa k svojim učeníkom, povedal súkromne: Blahoslavené sú oči, ktoré vidia to, čo vy vidíte. Lebo hovorím vám, že mnohí proroci a králi si žiadali vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli; a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli. Lukáš 10:15–24.

Opäť ide o kontext blahoslavenstva spojeného s tými, ktorí majú výsadu vidieť to, čo si spravodliví túžili vidieť; týka sa to zmluvného vyvoleného ľudu, ktorý je obchádzaný a nechce „počuť“. Sestra Whiteová sa odvoláva na Kristovo odsúdenie Kafarnauma, ktoré je symbolom odmietnutia veľkého svetla, a zdôraznila adventizmus tým, že výčitku namierenú proti adventizmu uviedla v [zátvorkách.]

„Medzi vyznávajúcimi Božími deťmi sa prejavilo tak málo trpezlivosti, bolo vyslovených toľko trpkých slov, zaznelo toľko odsúdenia proti tým, ktorí nie sú našej viery. Mnohí pozerali na tých, ktorí patria do iných cirkví, ako na veľkých hriešnikov, hoci Pán ich takto neposudzuje. Tí, ktorí takto hľadajú na členov iných cirkví, sa potrebujú pokoriť pod mocnou rukou Božou. Tí, ktorých odsudzujú, mohli mať len málo svetla, málo príležitostí a výsad. Keby mali svetlo, aké malo mnoho členov našich cirkví, mohli by napredovať omnoho rýchlejšie a lepšie predstavovať svoju vieru svetlu. O tých, ktorí sa chvália svojím svetlom, a predsa v ňom nechodia, Kristus hovorí: ‚Ale hovorím vám: Týru a Sidonu bude v deň súdu znesiteľnejšie než vám. A ty, Kafarnaum [adventisti siedmeho dňa, ktorí mali veľké svetlo], ktoré si vyvýšené až do neba [pokiaľ ide o výsady], budeš zvrhnuté až do pekla; lebo keby sa boli v Sodome diali tie mocné skutky, ktoré sa stali v tebe, bola by zostala až do dnešného dňa. Ale hovorím vám, že zemi sodomskej bude v deň súdu znesiteľnejšie než tebe.‘ V ten čas Ježiš odpovedal a riekol: ‚Chválím ťa, Otče, Pane neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými [vo vlastnom odhade] a zjavil si ich maličkým.‘“

„A teraz, pretože ste robili všetky tieto skutky, hovorí Hospodin, a ja som k vám hovoril, vstávajúc zavčasu a hovoriac, ale nepočúvali ste; volal som vás, ale neodpovedali ste; preto urobím tomuto domu, ktorý sa nazýva mojím menom, v ktorý dúfate, a tomuto miestu, ktoré

som dal vám i vašim otcom, ako som urobil Šílu. A vyvrhnem vás spreď svojej tváre, ako som vyvrhol všetkých vašich bratov, celé semeno Efraimovo.“ Review and Herald, August 1, 1893.

„Mocné skutky“, ktoré boli vykonané v adventizme, boli skutkami, ktoré si spravodliví muži a proroci túžobne želali vidieť a počuť. Tieto mocné skutky boli znázornené v dejinách rokov 1843 a 1844, keď bolo ohlasované posolstvo Polnočného volania. Adventizmus zavrhol svoje dejiny, a zvlášť dejiny rokov 1843 a 1844. Dejiny, ktoré sa začínajú i končia sklamaním, a zároveň dejiny, ktoré ich mali viesť do obnovej zeme.

„Na začiatku cesty mali za sebou rozžaté jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to ‚polnočné volanie‘. Toto svetlo svietilo pozdĺž celej cesty a osvecovalo ich nohy, aby sa nepotkli.

„Ak mali svoj zrak upretý na Ježiša, ktorý bol priamo pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. No čoskoro niektorí zmalomyselne povedali, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že očakávali, že už doň vojdú. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoje slávne pravé rameno, a z Jeho ramena vychádzalo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Iní zase unáhle popreli svetlo za sebou a povedali, že to nebol Boh, kto ich tak ďaleko viedol. Svetlo za nimi zhaslo, zanechajúc ich nohy v úplnej tme, a oni sa potkávali, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.“ Early Writings, 15.

To, čo teraz odpečatuje Lev z kmeňa Júdovho, sú dejiny rokov 1843 a 1844. „Sedem hromov“ predstavuje obdobie od roku 1840 do roku 1844, avšak toto obdobie obsahuje veľmi osobitné dejiny, ktoré boli predobrazené od začiatku dejín zmluvy. Každé z reformných hnutí je navzájom paralelné a nesie totožné medzníky. Keby sa navzájom odlišovali, satan by pre každé reformné hnutie vytvoril odlišný plán útoku, no nikdy to nerobí.

„Satan však nezaháľal. Teraz sa pokúsil o to, o čo sa pokúšal pri každom inom reformnom hnutí — oklamať a zahubiť ľud tým, že mu podstrčí napodobeninu namiesto pravého diela. Ako boli v prvom storočí kresťanskej cirkvi falošní kristovia, tak povstali v šestnástom storočí falošní proroci.“ The Great Controversy, 186.

Podstatný bod v tomto úryvku z hľadiska celkového posolstva, o ktoré sa delíme, spočíva v tom, že keď adventizmus prestal niesť plášť protestantizmu a ten mu bol 11. septembra 2001 úplne odňatý, stále trvá na tom, že je hnutím ostatku, ktoré ohlasuje hlasné volanie tretieho anjela. No je to falzifikát. Ak nerozpoznáte, ktoré hnutie teraz nesie roh protestantizmu, je prakticky nemožné pochopiť paralelu medzi dvoma rohmi v Spojených štátoch.

Dejiny rokov 1843 a 1844 sú znázornené v každom reformačnom hnutí a teraz použijeme počiatok starovekého Izraela ako Božieho vyvoleného ľudu a záver Izraela ako Božieho vyvoleného ľudu, aby sme tým istým spôsobom znázornili novodobý Izrael, so zameraním na roky 1843 a 1844 tak, ako sú predstavené v každej z línii reformačných hnutí.

Mojžiš prorokoval, že Pán vzbudí proroka, podobného jemu samému, a tým prorokom bol Ježiš. Lukáš v Skutkoch potvrdzuje, že Ježiš naplnil Mojžišovo proroctvo.

Pán, tvoj Boh, ti vzbudí proroka spomedzi teba, z tvojich bratov, podobného mne; jeho budete počúvať. Deuteronomium 18,15.

Ježiš je prorok, ktorého máme počúvať.

Lebo Mojžiš veru povedal otcom: Proroka vám vzbudí Pán, váš Boh, z vašich bratov, ako mňa; jeho budete počúvať vo všetkom, čo vám povie. A stane sa, že každá duša, ktorá by nepočúvala toho proroka, bude vyhladená spomedzi ľudu. A všetci proroci od Samuela a tí, čo nasledovali po ňom, všetci, ktorí hovorili, takisto predpovedali tieto dni. Vy ste synovia prorokov a zmluvy, ktorú Boh uzavrel s našimi otcami, keď povedal Abrahámovi: A v tvojom semene budú požehnané všetky pokolenia zeme. Vám najprv Boh, vzkriesiac svojho Syna Ježiša, poslal ho, aby vás požehnal tým, že každého z vás odvráti od vašich nepravostí. Skutky 3:22–26.

Reformná línia Krista sa začína v čase konca, ako všetky reformné línie. „Čas konca“ v dňoch Krista bol Jeho narodením. Písmo ukazuje, že pri Jeho narodení nastal nárast poznania v súlade s definíciou „času konca“ v knihe Daniel. Či to boli pastieri, mudrci od východu, rozhnevaný Herodes, alebo Anna a Simeon v chráme, pri Jeho narodení nastal nárast poznania. V tom bode bolo vedenie židovskej cirkvi pominuté. Rozvod bol postupný, ale začal sa ich odmietnutím posolstva, ktoré bolo odpečatené v čase konca.

„Ľudia o tom nevedia, ale táto zvesť naplňa nebo radosťou. Sväté bytosti zo sveta svetla sú s hlbším a nežnejším záujmom priťahované k zemi. Celý svet je jasnejší pre Jeho prítomnosť. Nad betlehemskými pahorkami sa zhromaždil nespočetný zástup anjelov. Čakajú na znamenie, aby svetu oznámili radostnú správu. Keby boli vodcovia v Izraeli verní svojmu povereniu, mohli sa podieľať na radošti zo zvestovania narodenia Ježiša. Teraz sú však obídení.“ Túžba vekov, 47.

Vedenie adventizmu bolo v roku 1989 obídené, keď sa naplnil Daniel 11, verš 40. „Čas konca“ v dejinách Mojžiša, ktorý bol predobrazom Ježiša, bol jeho narodením, keď jeho rodina a potom faraónova dcéra prijali rozšírené poznanie o dieťati Mojžišovi. Jeho meno, pravdaže, znamená „zachránený z vody“ a Ježiš znamená „Jehova zachraňuje“.

Po „čase konca“ všetky línie reformy ukazujú na bod, v ktorom sa poznanie, ktoré je v danej dejinnej línii rozmnožené, sformuluje do posolstva, ktoré možno predložiť ako svedectvo generácii, ktorá má niesť zodpovednosť za svetlo, odpečatené v čase konca.

Ján Krstiteľ sformuloval posolstvo Krista a Mojžišovo posolstvo bolo sformulované v jeho štyridsiatom roku, keď sa vo vlastnej sile pokúsil vyslobodiť Izrael z Egypta. Posolstvo o vyslobodení z Egypta bolo teraz verejne zaznamenané.

O štyridsať rokov neskôr bolo Mojžišovo posolstvo zmocnené pri horiacom kríku a bolo sprevádzané dvoma znameniami Božstva, predstavovanými palicou, ktorá sa premenila na hada, a malomocnou rukou, ktorú Mojžiš vytiahol zo svojho lona. Ježišovo posolstvo bolo zmocnené pri Jeho krste, ktorý bol sprevádzaný dvoma znameniami Božstva: hlasom Otca a Duchom Svätým. Ďalší orientačný bod v oboch dejinách predstavuje prvé sklamanie, čas meškania, príchod druhého

anjela alebo rok 1843.

Sklamanie v línii Mojžiša bolo znázornené na jeho manželke, keď anjel zostúpil, aby usmrtil Mojžiša za to, že neobrezal svojho syna. Cippora zo strachu sama vykonala tento obrad na ich synovi. Mojžiš zabudol obrezať svojho syna! Práve na znamenie zmluvy, ktoré bolo dané Abrahámovi, Mojžiš zabudol. Otec Abrahám predložil predpoveď o zajatí Hebrejov v Egypte a ich vyslobodení z neho a jeho proroctvo sa malo osobitne naplniť skrze Mojžiša, a Mojžiš zabudol obrezať svojho syna. V tom čase Mojžiš poslal Cipporu späť, aby zostala u svojho otca až do vyslobodenia. Zdržiavala sa v Midiáne, kým Mojžiš neviedol deti Izraela cez vody Červeného mora, o ktorých nás apoštol Pavol poučuje, že sú predobrazom krstu, práve toho obradu, ktorý nahradil obriezku. Nepremeškajte tento bod. Príchod medzníka predstavujúceho druhého anjela v dejinách Mojžiša, medzníka, ktorý v týchto dejinách prináša prvé sklamanie, bol odmietnutím základného pravidla Abrahámovho zmluvného vzťahu s Bohom.

Prvým sklamaním v línii Krista bola smrť Lazára, o ktorej boli Marta a Mária presvedčené, že by sa nebola stala, keby Ježiš nebol meškal až dovtedy, keď bol Lazár už štyri dni mŕtvy. Sklamanie z toho, že Ježiš dopustil, aby jeho blízky priateľ Lazár zomrel a tlel v hrobe, bolo nesmierne, a to nielen pre obe sestry, ale aj pre učeníkov. Predsa sa však vzkriesenie Lazára stalo pečaťou celej Kristovej služby.

„Keď Kristus otáľal prísť k Lazárovi, mal úmysel milosrdenstva voči tým, ktorí Ho neprijali. Zostal teda, aby vzkriesením Lazára z mŕtvych dal svojmu tvrdohlavému, neveriacemu ľudu ďalší dôkaz, že On je naozaj ‚vzkriesenie a život‘. Len nerád sa vzdával všetkej nádeje pre tento ľud, pre tie úbohé, blúdiace ovce domu Izraelovho. Jeho srdce pukalo pre ich nekajúcnosť. Vo svojom milosrdenstve zamýšľal dať im ešte jeden dôkaz, že On je Obnoviteľ, Ten, ktorý jediný môže vyniesť na svetlo život a nesmrteľnosť. To mal byť dôkaz, ktorý kňazi nebudú môcť prekrútiť. To bol dôvod Jeho odkladu s cestou do Betánie. Tento vrcholný zázrak, vzkriesenie Lazára, mal spečatiť Božím potvrdením Jeho dielo i Jeho nárok na božstvo.“ Túžba vekov, 529.

Zapečatenie Božích sto štyridsiatich štyroch tisíc je znázornené v dejinách rokov 1843 a 1844, lebo sme poučení, že to bol Lazár, kto pri triumfálnom vjazde uviedol Krista do Jeruzalema. Dejiny triumfálneho vjazdu sú dejinami, ktoré sestra Whiteová používa na znázornenie Polnočného volania rokov 1843 a 1844. Išlo o nepochopenie toho, že Kristus mal moc vzkriesiť mŕtvych prostredníctvom Božej tvorivej moci. Mária a Alžbeta vyznali, že vedeli, že Ježiš má moc vzkriesiť Lazára pri poslednej trúbe, no nedokázali vidieť, že skutočne má moc vzkriesiť ho tam a vtedy. Popierali práve tú pravdu, ktorú prišiel preukázať pri svojom krste a smrti, na začiatku a na konci svojej osobnej trojapolročnej služby. Nemohli vidieť, kým kameň nebol odvalený od hrobu, tak ako by jeho ruka neskôr bola odstránená z omylu v niektorých výpočtoch na grafe z roku 1843.

Mojžiš po tom, čo Cippóru poslal preč od blížiaceho sa zápasu s faraónom, sa stretol so svojim starším bratom Áronom a obaja poslovia pokračovali do Egypta, predstavujúc posolstvo druhého anjela. Skôr než boli na Egypt zoslané akékoľvek rany, Mojžiš varoval faraóna, že ak neprepustí Izrael, Božieho prvorodeného, aby vyšiel a uctieval, Boh usmrť prvorodeného Egypta.

A Hospodin povedal Mojžišovi: Keď sa budeš vracat' do Egypta, hľad', aby si pred faraónom vykonal všetky tie divy, ktoré som vložil do tvojej ruky; ale ja zatvrdím jeho srdce, takže ľud neprepustí. A povieš faraónovi: Takto hovorí Hospodin: Izrael je môj syn, môj prvorodený. A hovorím ti: Prepust' môjho syna, aby mi slúžil; a ak ho odmietneš prepustiť, hľa, zabijem tvojho syna, tvojho prvorodeného. Exodus 4:21–23.

Polnočný výkrik bol predpoveďou, ktorá sa v budúcnosti mala naplniť.

„Pri vyslobodení Izraela z Egypta bolo opäť prikázané zasvätenie prvorodených. Kým boli synovia Izraela v otroctve Egyptanov, Hospodin prikázal Mojžišovi, aby šiel k faraónovi, egyptskému kráľovi, a povedal: ‚Takto hovorí Hospodin: Izrael je môj syn, môj prvorodený. A hovorím ti: Prepust' môjho syna, aby mi slúžil. Ak ho však odmietneš prepustiť, hľa, usmrťm tvojho syna, tvojho prvorodeného.‘ 2. Mojžišova 4:22, 23.

„Mojžiš odovzdal svoje posolstvo; ale odpoveďou pyšného kráľa bolo: ‚Kto je Hospodin, aby som poslúchol jeho hlas a prepustil Izrael? Hospodina nepoznám a Izrael neprepustím.‘ Exodus 5,2. Hospodin pôsobil za svoj ľud znameniami a divmi a zosielal na faraóna strašné súdy. Napokon dostal anjel zhubca príkaz zabiť medzi Egyptanmi prvorodených z ľudí i zvierat. Aby Izraeliti boli ušetrení, dostali pokyn natrieť veraje svojich dverí krvou zabitého baránka. Každý dom mal byť označený, aby keď anjel príde vykonať svoje poslanie smrti, obišiel domovy Izraelitov.“ Túžba vekov, 51.

Posolstvo Polnočného volania určené faraónovi označovalo smrť prvorodených ako odpoveď na faraónovu vzburu. Keď bolo toto posolstvo zaznamenané, rany, predstavujúce moc Polnočného volania v lete roku 1844, boli privedené na Egypt. Posolstvo Polnočného volania sa v lete roku 1844 prehnalo krajinou ako prílivová vlna. Rany sa prehneli Egyptom a keď prišla zasľúbená smrť prvorodených, o polnoci bolo po celom Egypte počuť nárek.

A Mojžiš povedal: Takto hovorí Hospodin: Okolo polnoci prejdem prostred Egypta. A zomrie všetko prvorodené v egyptskej krajine, od prvorodeného faraóna, ktorý sedí na svojom tróne, až po prvorodeného dievky, ktorá je za mlynom, i všetko prvorodené z dobytky. A po celej egyptskej krajine povstane veľký nárek, akého nebolo a ani už nikdy nebude. 2. Mojžišova 11:4–6.

Víťazný vstup Krista do Jeruzalema viedol ku krížu na Kalvárii a Kristovi učeníci i jeho ostatní nasledovníci prežili Veľké sklamanie.

„Naše sklamanie nebolo také veľké ako sklamanie učeníkov. Keď Syn človeka slávnostne vošiel do Jeruzalema, očakávali, že bude korunovaný za kráľa. Ľud sa hŕnul z celého okolia a volal: ‚Hosanna Synovi Dávidovmu.‘ A keď kňazi a starší prosili Ježiša, aby umlčal zástup, vyhlásil, že ak by oni mlčali, aj kamene by kričali, lebo proroctvo sa musí naplniť. A predsa už o niekoľko dní tí istí učeníci videli svojho milovaného Majstra, o ktorom verili, že bude vládnuť na Dávidovom tróne, rozprestretého na krutom kríži nad posmievajúcimi sa, potupujúcimi farizejmi. Ich vznešené nádeje sa zrútili a obklopila ich temnota smrti.“ Testimonies, volume 1, 57, 58.

Veľké sklamanie učeníkov a milleritov je takisto znázornené tým, že Hebreji uviazli medzi faraónovým vojskom a Červeným morom.

„Na nás žiari nahromadené svetlo minulých vekov. Záznam o zabúdavosti Izraela bol zachovaný na naše poučenie. V tomto veku Boh vztiahol svoju ruku, aby k sebe zhromaždil ľud z každého národa, pokolenia a jazyka. V adventnom hnutí pôsobil pre svoje dedičstvo, tak ako pôsobil pre Izraelitov, keď ich vyvádzal z Egypta. Vo veľkom sklamaní roku 1844 bola viera Jeho ľudu skúšaná tak, ako bola skúšaná viera Hebrejov pri Červenom mori.“
Testimonies, zväzok 8, 115, 116.

Je dôležité vidieť, že keď Kristus vstúpil do Jeruzalema, vnuknutie tej hodiny vyvolalo výbuch chvály, ktorý sa farizeji usilovali umlčať. Jadrom zboru chvály bol odkaz na to, že Ježiš je Syn Dávidov, práve ten symbol, ktorý Kristus použil na označenie konca svojich slovných stretov s hašterivými Židmi. Židov najviac dráždilo uznanie, že keď Ježiša nazývali Synom Dávidovým, tým nepriamo poukazovali na triumfálny vstup kráľa Dávida do Jeruzalema.

V príbehu o tom, ako Dávid prinášal archu do Jeruzalema, bolo zmocnenie posolstva znázornené Dávidovým zmocnením.

A Dávid pokračoval a vzdoroval, a Hospodin, Boh zástupov, bol s ním. 2. Samuelova 5:10.

Potom sa Dávid rozhodol preniesť archu do Jeruzalema. Pri prenášaní archy do Dávidovho mesta malo dôjsť ku sklamaniu, ako v každej reformnej línii. Uzza, ktorého meno znamená sila, hoci veľmi dobre vedel, že nie je oprávnený dotknúť sa archy, predsa tak urobil. Práve tá istá záležitosť, ktorá priviedla archu pôvodne do zajatia, bola neposlušnosť voči Pánovej zjavenej vôli a opovážlivosť vzhľadom na moc spojenú s archou Božou. Napriek tomu Uzza, silný muž Dávidov, neposlúchol, tak ako Mojžiš neposlúchol príkaz obriezky. Uzza bol smrteľne zasiahnutý a archa zostala mimo Jeruzalema, až kým Dávid nepochopil, že tí, ktorí dohliadali na miesto, kde archa po Uzzovej smrti zostala, boli požehnávaní. Potom sa Dávid znovu vydal, aby priniesol archu do Jeruzalema. Keď Dávid tancoval pri vchode do Jeruzalema, jeho žena videla jeho nahotu a veľmi sa sklamala.

Tri línie reformačných hnutí, ktoré sa všetky vzťahujú na roky 1843 a 1844, na časové obdobie, ktoré spravodliví muži a proroci túžili vidieť a počuť. Charakteristiky príchodu druhého anjela, ktoré tak označujú čas meškania a sklamania, sú všetky ľahko rozpoznateľné. Hlbšie pravdy ukazujú, že sklamanie nebolo jednoducho nedorozumením na strane Mojžiša, alebo Uzzáha, alebo Marty a Márie, ale sklamaním, ktoré bolo spojené s odmietnutím základnej zásady spojenej so samotnou históriou, v ktorej sa toto sklamanie naplnilo. Pre Mojžiša to bolo znamenie obriezky, pre Uzzáha to bola opovážlivosť voči Božím príkazom týkajúcim sa archy, pre Martu a Máriu to bol nedostatok viery v Kristovu tvorivú moc vzkriesť.

V prípade Mojžiša bola samotnou ústrednou témou jeho služby ustanoviť zmluvný vzťah s vyvoleným ľudom, a Mojžiš zabudol na znamenie tejto zmluvy. V prípade Uzzovu išlo o samotný princíp svätosti Božieho zákona, ktorý bol stelesnený v arche. V prípade Marty a Márie to bol samotný stred Kristovej služby, počnúc Jeho krstom a končiac Jeho smrťou, pochovaním a

zmŕtvychvstaním, ako to bolo predobrazené na začiatku Jeho služby. Prvé sklamanie roku 1843 nastalo v dôsledku omylu v niektorých údajoch na mape, ktorý bol naplnením proroctva z Habakuka. Tento omyl sa týkal základného princípu Millerovho hnutia — princípu deň za rok.

„Sedem hromov“ predstavuje adventné hnutie rokov 1840 až 1844, no v rámci tohto hnutia sa nachádza dejinné obdobie rokov 1843 až 1844, ktoré sa začína i končí sklamaním, čím je na tieto dejiny vtlačený podpis Alfya a Omegy. A práve tieto dejiny sú tými dejinami, na ktoré Ježiš a Ellen Whiteová poukazujú ako na posvätné dejiny, ktoré si spravodliví odvekým túžením priali uzrieť.

Tieto štyri línie – Mojžiš, Dávid, Kristus a milleriti – učia, že keď sa podobnosť o desiatich pannách zopakuje na konci sveta, dôjde k zmocneniu nie druhého, ale posolstva tretieho anjela, po ktorom nasleduje sklamanie, ktoré začína čas meškania.

Keď prvý anjel zostúpil 11. augusta 1840, potvrdil prvoradé proročné pravidlo milleritov a ich prvé sklamanie by bolo osobitne spojené s týmto pravidlom. Keď sa toto sklamanie a čas meškania skončili pri Polnočnom volaní, aj toto posolstvo sa vzťahovalo na princíp deň za rok, rovnako ako aj určenie, že Kristus príde 22. októbra 1844. Všetky štyri medzníky rokov 1840 až 1844 boli spojené s princípom deň za rok.

Židia boli ustanovení za strážcov Božieho zákona a otázkou, ktorá je znázornená v Mojžišovej línii, je Boží zákon a ustanovenia. V dejinách Dávida to bol opäť Boží zákon. V dejinách Krista to bol Boží zákon, lebo bez vyliatia krvi niet odpustenia hriechu, ktorý bol hriešnikovi odhalený Božím zákonom. Adventizmus však bol ustanovený za strážcu nielen Božieho zákona, ale aj proročného Slova.

Preto je témou v línii milleritských dejín proročné pravidlá Božie. Na konci adventizmu pôjde opäť o pravidlá proročného výkladu, avšak od roku 1844 sa už proročný čas nemá uplatňovať. Pravidlá na konci sú založené na Alfe a Omegy, ktoré ilustrujú koniec od počiatku.

Keď osmanská nadvláda zanikla pri naplnení druhého beda, predstavujúceho proročnú činnosť islamu, naplnilo sa proroctvo o tristo deväťdesiatich jednom roku a pätnástich dňoch zo Zjavenia 9,15 a bol potvrdený „princíp dňa za rok“, ktorý je samým jadrom Millerovho diela.

Keď islam zaútočil 11. septembra 2001, naplnil sa príchod tretieho beda podľa Zjavenia 8,13 a potvrdila sa zásada, ktorá bola samotným jadrom diela Future for America; tou zásadou je, jednoducho povedané, opakovanie dejín. Proroctvo o trube beda predstavujúcej islam sa potvrdilo, keď sa naplnil anjel zo Zjavenia desať v roku 1840 i anjel zo Zjavenia osemnásť v roku 2001. Dejiny sa zopakovali. To, čo by sa dalo očakávať ďalej, je sklamanie.

Sklamanie by uviedlo čas otáľania. Sklamanie by zmalomyselnilo a rozptýlilo tých, ktorí boli zapojení do diela. Sklamanie by bolo spôsobené prehliadaním základného zákona proroctva, ba v skutočnosti prvotného pravidla proroctva ustanoveného na počiatku adventizmu. Posilnenie z 11. septembra 2001 bolo spojené s islamom a sklamanie z 18. júla 2020 sa týkalo islamu. Sme poučení, že to, čo umožnilo Samuelovi Snowovi a ďalším potom rozpoznať dátum 22. októbra 1844, bolo, že Pán odňal svoju ruku od omylu v niektorých výpočtoch na mape roku 1843. Potom Snow a milleriti uvideli, že ten istý dôkaz, ktorý ich viedol k predpovedi roku 1843 pre naplnenie

dvetisícristo-ročného proroctva, bol následne rozpoznaný ako práve ten istý dôkaz, ktorý im umožnil určiť 22. október 1844.

„Ježiš a všetky nebeské zástupy hľadeli so súcitom a láskou na tých, ktorí so sladkým očakávaním túžili uzrieť Toho, ktorého milovali ich duše. Anjeli sa vznášali okolo nich, aby ich podopreli v hodine ich skúšky. Tí, ktorí zanedbali prijať nebeské posolstvo, boli ponechaní v tme a Boží hnev sa proti nim roznechoval, pretože nechceli prijať svetlo, ktoré im poslal z neba. Tí verní, sklamaní ľudia, ktorí nemohli pochopiť, prečo ich Pán neprišiel, neboli ponechaní v tme. Znovu boli vedení k svojim Bibliám, aby skúmali prorocké obdobia. Pánova ruka bola odstránená z týchto čísel a omyl bol vysvetlený. Videli, že prorocké obdobia siahajú do roku 1844 a že tie isté dôkazy, ktoré predkladali na potvrdenie toho, že prorocké obdobia sa skončili v roku 1843, dokazovali, že sa skončia v roku 1844. Svetlo z Božieho slova osvietilo ich postavenie a objavili čas omeškania — „Ak sa [videnie] omešká, čakaj naň.“ Vo svojej láske k bezprostrednému Kristovmu príchodu prehliadli omeškanie videnia, ktoré malo odhaliť tých, čo skutočne čakajú. Znovu mali určený časový bod. Predsa som však videla, že mnohí z nich sa nedokázali povzniesť nad svoje hlboké sklamanie, aby mali ten stupeň horlivosti a energie, ktorý vyznačoval ich vieru v roku 1843.“ Early Writings, 236, 237.

Mali by sme očakávať, že dôkazy, ktoré viedli k predpovedi, že islam zaútočí na Spojené štáty 18. júla 2020, potvrdia, že pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone je islam súdom, ktorý je privedený proti Spojeným štátom, pričom prvok času už viac nie je spojený s touto udalosťou.

Štyri hlavné medzníky v dejinách od roku 1840 do roku 1844. Každý medzník je spojený s uplatnením Millerovho hlavného pravidla — princípu deň za rok.

Štyri hlavné medzníky v dejinách od roku 2001 až po nedeľný zákon. 11. september 2001 bol islam. Nenaplnená predpoveď z 18. júla 2020 sa týkala islamu. Každý medzník je spojený s uplatnením hlavného pravidla Future for America — opakovania dejín. „Sedem hromov“ predstavuje budúce udalosti, ktoré budú zjavené vo svojom poradí. Prvým zo štyroch medzníkov bol 11. september 2001, ktorý označil útok islamu na Spojené štáty v naplnení tretieho beda. Posledný medzník, predstavujúci v našich dejinách nedeľný zákon, sa musí týkať islamu, lebo Alfa a Omega vždy znázorňuje koniec od počiatku a Alfa a Omega je Ten, ktorý zapečatil „sedem hromov“ práve pre tieto dejiny. Islam zaútočí na Spojené štáty pri nedeľnom zákone.

Toto je jeden z troch hlavných prvkov odpečatovania siedmich hromov, ktoré sa teraz otvára. Keď Mojžiš oznámil posolstvo predobrazujúce Polnočný výkrik v línii dejín, v ktorej pôsobil, záverečné pohyby boli rýchle. Desať nadprirodzených, zhubných rán, až kým sa nenaplnilo proroctvo o prvorodenom, čím v Egypte zaznel o polnoci výkrik. Keď Kristus vstúpil do Jeruzalema, rýchle kroky ku krížu sa už dali do pohybu. Keď bolo posolstvo oznámené, nebolo už návratu. Od táborového zhromaždenia v Exeteri 12. augusta 1844 sa predpoveď naplnila o necelé dva mesiace neskôr.

A slovo Hospodinovo ku mne prišlo takto: Syn človeka, čo je to za príslovie, ktoré máte v izraelskej krajine a hovoríte: Dni sa vlečú a každé videnie vychádza navniivoč? Preto im povedz: Takto hovorí Pán Hospodin: Spôsobím, aby toto príslovie zaniklo, a už ho nebudú

používať ako príslovie v Izraeli; ale povedz im: Dni sú blízko a splnenie každého videnia. Lebo už nebude nijaké márne videnie ani lichotivé veštenie uprostred domu Izraela. Lebo ja som Hospodin: budem hovoriť, a slovo, ktoré poviem, sa stane; už sa nebude odkladať. Lebo za vašich dní, ó, odbojný dom, poviem slovo a vykonám ho, hovorí Pán Hospodin. A znovu prišlo ku mne slovo Hospodinovo takto: Syn človeka, hľa, dom Izraela hovorí: Videnie, ktoré vidí, je na mnohé dni, ktoré ešte len prídu, a prorokuje o časoch ďalekých. Preto im povedz: Takto hovorí Pán Hospodin: Nijaké z mojich slov sa už viac neodloží, ale slovo, ktoré som vyriekol, sa splní, hovorí Pán Hospodin. Ezechiel 12:21–28.